

DEN GAMLE BJØRNEJÆGER

En Dag hen paa Foraaret, da Stormen som sædvanlig piskede vort Telt, og Sneen føg ind gennem Sprækkerne, hørte vi sære Lyde fra Naboltelet: Mange Mennesker raabte i Munden paa hverandre, højrøstede Bemærkninger fulgtes af Latterudbrud; men midt igennem Larmen skar en monoton Sang, som, ganske upaavirket af Forstyrrelserne, vedblev at lyde, tempofast og snøvlende.

Man holdt Sangfest ovre hos Sorkrarks. Et Par Smaadrenge blev sendt over til os med Indbydelse, og snart laa vi mellem halv-nøgne Mænd og Kvinder inde paa Teltbriksens Bjørneskind.

Det var to Mænd, Majark og Uanguark, der sang den sædvanlige Vekselsang, en eskimoisk „Lied ohne Worte". Bøjede lidt i Knæ, med Overkroppen foroverludende og Øjnene lukkede, sang de den. Hovedet svingede frem og tilbage under Bugvridninger og Knæbøjninger, og hele denne besynderlige Mavedans ledsagedes af Slag paa en lille Tarmskindstromme, som sloges af den, som ledede Vekselsangen. Modparten stod ret op lige over for og sang med, men uden Bevægelser. Naar et Sangparti var afsluttet, førte han en Pind, han holdt mellem to Fingre, op mod Sangerens Ansigt og endte Melodien under Udstødelsen af skærende Mislyde.

Selve Melodierne er vel den primitiveste Form for Sang, der eksisterer. De rækker over 5—6 Toner og kan dog trækkes ud i det uendelige. Forskellen mellem Melodierne er saa ubetydelig, at der skal et skarpt Øre til for at opfatte den. Hver Sanger har sine egne Melodier (pisia), som han selv har sat sammen. Der hører aldrig Tekst til, naar der bare synges for Adspredelse; det

er kun, naar Trommesangen sættes i Forbindelse med Aandebesværgelser, at en Tekst improviseres.

Majark sang. Lyset faldt stærkt ind gennem Teltets tynde Tarmskindsforhæng, og Straalerne brødes mod hans smukke Ansigt. Han lignede ikke den Type, der almindeligvis fastslaas som eskimoisk. Ansigtet var smalt og skarpt skaaret, Næsen svagt krummet. Hans lange Haar faldt ned over Skuldrene. Spændstig og ildfuld i sine Bevægelser lignede han, med sit muskelstærke, harmoniske Legeme, langt mere en Zigøjner end en Eskimo.

Sangen havde varet en Time, stadig samme Melodi. Tempoet var taget til i Fart, og Underlivsvridningerne var blevet hurtigere og inderligere. Besynderlige Klange svirrede ud af Munden paa ham og rev Legemet med sig i Takt. De tæt sammensluttede Øjne skælvede i Ophidselse, og Sveden drev ned ad det nøgne Legeme. Han havde kun Bjørneskindsbukserne paa.

Majark sansede ikke mere, han bare sang. Folkene paa Briksen larmede ikke længere, og Kvinderne istemte, en efter en, med deres høje, pibende Sopraner, det samme vilkaarlige, inspirerede Tempo. Koret voksede stadig i Stemmer og Styrke.

Det var monotont og primitivt alt, Tonerne, Bevægelserne, Hengivelsen, og ingen større Stigninger i Melodierne gav Fantasien Stød; men Musik var det dog for disse Polareskimoer, og Musik blev det for os.

Og det blev mere; det blev en Oplevelse. Selv heroppe altsaa, mellem disse Mennesker, der ikke havde Anelse om Kultur; selv her i dette Isbjørnenes, Hvalrossernes og Polarrævenes Land var Musik, ganske vist under andre Former end den af os anerkendte, en Livsnødvendighed og en Lidenskab!

Modstanderen førte med et pludseligt Greb Pinden op til Sangerens Ansigt, og Sangen afbrødes i et Iangt, skærende Hyl.

Værten, gamle Sorkrark, bød nu sine Gæster paa raaddent, raafrossent Hvalroskød, som regnes for en af de største Delikatesser, man kan give Venner. Det er nemlig slet ikke saa let at skaffe fordærvet Kød deroppe, hvor der er saa lave Varmegrader, selv i den bedste Sommertid. Det maa være Foraarsfangst, der hengemmes til

Forraadnelse, og det behøver hele Sommeren for at blive grønt i Kødet. Naar man har vænnet sig til Smagen, virker dette „issuangnerk“, som de kalder det, virkelig som en meget behagelig Afveksling i alle de ferske Kødspiser.

Sorkrark, eller som Navnet paa Dansk betyder: Hvalbarden, stod ude paa Gulvet og huggede en hel Hvalrosside op med en Økse; da alle havde faaet sig en større Luns, satte han sig ned, og der spistes i Tavshed. „Tale og Mad hver for sig,“ som Eskimoen siger. Først da Bugens Behov var tilfredsstillet, kom Mundene paa Gled.

Gamle „Bard“ var anerkendt som Stammens bedste Bjørne-jæger; men han indlod sig nødigt paa at fortælle Historier om sine Jagter.

„Man skal ikke tale om Bjørnejagter,“ plejede han at sige; „kredser ens Tanker om Bjørne, skal man køre ud og fælde dem. Men sidde inde og vrøvle om dem, nej! lad Kællinger om det; dem skal man aldrig se uvillige, naar det gælder Snak. Men vi Mænd, vi kører ud en Dag med vore Hunde, og ser vi saa Bjørn, saa varer det ikke længe, før dens Sul er i vor Kødgryde. Andet har jeg ikke at sige!“

„Vis din Ryg, Sorkrark!“ var der en af de unge, der foreslog.

„Din Tale er en Drengs,“ svarede den gamle overlegent. „Har Du nogensinde set et knudret Isfjæld? Saadan kommer din Ryg vist aldrig til at se ud; ingen Bjørn vil værdige dig et Ar!“ Og saa rejste han sig og afhuggede nye Kødstykker, der omdeltes.

Sorkrark var en lidenskabelig Hundeelsker og en meget dygtig Opdrætter. Han havde med særlig Forkærlighed lagt sig efter den sorte Farve og havde faaet udviklet en ualmindelig jagtvirig Race. Naar Sorkrark var i Nærheden af Bjørnespor, kunde ingen Slæde følge ham.

„Bjørnehistorier fortæller jeg ikke,“ sagde han saa, da vi alle havde tygget færdig i Tavshed; „men jeg skal berette om, hvorledes jeg engang hævnede min Hund.“

Og saa gav han sig sit Eventyr i Vold.

„Det var paa de Tider, da Mørket og Kulden vokser for hvert Daggry. Solen var gaaet bort, og Isen havde lige lagt sig. Saa er

det godt at gaa paa Bjørn for den, der har raske Hunde. Bjørnene driver da Sælfangst paa Nyis med deres halvvoxne Unger.

Paa de Tider var det, at jeg en Dag slog mine Hunde i et Bjørne-spor. Mørket var allerede begyndt at løbe op over Himlen. Jeg fulgte Sporene, da de pludselig tabte sig ind i et Isfjelds Hule. Skaglerne blev skaaret over, og hele Spandet halsede derind. Men Bjørnen havde presset sig ind i en Krog og var ganske unærmelig; Hundene kunde ikke kaste sig over den. Jeg tænkte allerede paa at kalde Hundene tilbage, da jeg hørte min Bas hyle. Det var Lederen i mit Spand, og den gav sig aldrig. Et Øjeblik efter kom den ud af Hulen; den slæbte Bagkroppen efter sig, og lige for mine Øjne faldt den sammen og døde. Det var Bjørnen, som havde klappet den.

Den Bjørn, som havde dræbt min Bas, maatte selv dø! Min lange Lænsler kunde jeg ikke bruge inde i Hulen, og derfor maatte jeg nøjes med min Kniv; med den i Munden kravlede jeg ind. Inde i Isfjældet kunde man intet se, men Bjørnens Brummen kunde man høre, og det var nok. Jeg følte mig for; da jeg kunde mærke dens varme Aandedræt, fik jeg fat i noget blødt og stødte af al Kraft Kniven i Vejret. Tja, saa faldt der noget tungt noget ned over mig, og saa besvimede jeg.

Da jeg vaagnede igen, var min dræbte Bas det første, jeg kom til at tænke paa. Bjørnen var væk, og saa ravede jeg ud. Et lille Stykke fra Isfjældet havde Hundene standset Flygtingen.

Bjørnen havde sat sig lige ned paa Isen og nøs ustandseligt, og saa viftede den saa underlig spagfærdigt ad sine Forfølgere med sin ene Lab. Hovedet holdt den sænket, og Blodet styrtede ud af Næsen paa den; for se — tværs igennem Snuden paa den sad min Langkniv!

Da jeg saa det, gav jeg et højt Glædesraab fra mig: min Hund var hævnnet! og saa løb jeg min Lænsler lige ind i Hjertet paa den.

Hvad gjorde det saa for øvrigt, at mit blodige Rygkød frøs fast til mit Tøj i den kolde Vinternat, da jeg kørte hjem." . . .

Gamle „Hvalbard" var ogsaa Stammens største Æder; men til hans Madlyst hørte uvægerligt Synet af mange ædende Mennesker. Og det var derfor en af hans mange sære Lidenskaber at kalde

Folk sammen om Kød. Havde han levet under civiliserede Forhold, tror jeg, at han var bleven Kromand; for han havde fremragende Værtsegenskaber og et uopslideligt Humør. Havde han ikke mere Kød selv, tog han af de andres og holdt Festmaaltider paa det; og ingen gjorde nogen Sinde Indvendinger; for lige saa afholdt som han var for sin glade Latter, lige saa frygtet var han for sin skarpe Tunge.

Da han havde fortalt sin Historie til Ende, lagde han sig udstrakt paa Maven og bad sin Kone om at lyske sig. Og under denne behagelige Tidsfordriv faldt han i en dyb Søvn, tilfreds og tung af det Hvalroskød, han nu skulde til at fordøje.

Og da Værten begyndte at snorke, listede Gæsterne af.

Den, som driver ved sit Hus, naar det store Foraar er inde, misbruger sit Liv!" sagde gamle Bard en Formiddag, jeg mødte ham.

„Se! Solsiden er snefri! Nu kan man bøje sig og drikke af Jorden, og man kan lægge sig til Hvile ude paa Klipperne med Solen som Dyne. Nu tager Mænd paa Rejser. Følger du med?"

Jeg kunde desværre ikke, men lovede at følge efter. „Sælerne paa Isen gider ikke længere flygte for Jægerne. Kom nu snart efter; det er paa de Tider, da Mænd samler Kød til Forraadnelse!"

Saa kaldte han paa sine Hunde, spændte dem for Slæden og surrede sin gamle Kanon og sin Læns fast. „Det er hændt, at man nu vil til at rejse!" sagde han kort ind ad Vinduet; det er Polareskimoernes Afskedshilsen. „Den store Sorkrark rejser!" blev der raabt inde fra, og Folk for ud for at følge ham til Is-kanten.

„Uden Kone — gammel Mands Vane!" var der en af hans Bo-pladsefæller, der spøgende raabte efter ham. „Du har Ret! Gamle Mænd nøjes med de Kvinder, de træffer paa. Og hvor Mænd samles, kommer vel al Tid en Kvinde til!" svarede Sorkrark leende. Saa svang han sin Pisk over Hovedet. Hundene sprang bjæffende ud over Isen og for af Sted i en legende, kaad Galopade, og snart var Slæden ude af Sigte.

Lykkelige Sorkrark! Du er født med en Drift, som ikke under dig Ro i Hvilen. Du maa leve paa Rejser, fordi du ikke kan udstaa hver Aften at skulle vende tilbage til den samme Baas. Husdyrnaturen er aldrig gaaet dig i Blodet.

Verden er stor, for at Mennesker skal tage den i Besiddelse. Og naar Rejsefeberen kommer over dig, smider du dig bare paa din Slæde, Herre over din Dag, og Herre over dine Hunde!

Det varede ikke mange Dage, før jeg fulgte efter. Nord fra var kommet en ung Mand, der gerne vilde have Ledsagelse tilbage, og saa slog vi os sammen. Manden hed Piuaitsork, det vil sige: den fredsommelige; og Navnet passede, for han var altid glad og altid hjælpsom.

Vi kørte „af Gaarde" om Aftenen i straalende Solskin paa god, letkørt Is. Man vælger paa denne Aarstid Nætterne at køre i, fordi Solvarmen om Dagen sløver Hundene. Vi havde hver et Forspand paa 8 Hunde, og vore Spand kappedes indbyrdes. Snart var vi paa Siden af hinanden i strygende Fart, medens Hundene søgte at give deres Foragt for Modstanderne Luft; snart kørte vi i hver sin Retning, naar et fremhvisket Fartsignal fik Hundene til at ane Bjørn i Nærheden. Et Par dybe Vejrdrag kunde faa hele Spandet til at rejse Hovederne og se ud over de hvide, uendelige Isflader; et anstrengt, langt Gisp: saa slaar de Snuderne ned i Sneen; men de ser intet, lugter intet, fordi Kusken lyver.

Spandet er blevet ophidset af disse Signaler, som ellers betyder Kamp, og retter tvivlraadigt Blikket mod Kusken, der sidder tavs og stille paa sin Slæde; men løfter han nu Pisken, ikke til Slag, nej, blot for at lade den smalle Snært synge hen over Hundene, saa skal De se: Halerne falder, Ørerne spidses, og under vilde Bjæf styrter hele Hunderækken frem, saa Sneskyer rejser sig om deres Ben — søgende, vejrende Fjende,

Saaledes legede vi med vore Hunde og smilede glade over til hinanden, for vel dresserede Hunde er alle Kuskes Stolthed.

Vi havde kørt Natten igennem, da vi ud paa Morgenen kom til en Bræ med en Stigning paa halvtredje tusind Fod: den skulde vi over. Ved Opkørselsstedet kom vi til et offentligt Køddepot, hvor vi foreløbig slog os ned; vi var sultne.

Naar Eskimoerne paa Rejse fra det ene Fangststed til det andet fælder noget Bytte, lægger de i Reglen det meste i Depot, fordi det ofte kan være for besværligt at fragte det. Disse Køddepoter regnes for offentlige Madsteder for alle rejsende; og da der altid er nok af saadanne Depoter paa næsten alle Strækninger, behøver man aldrig at medtage Proviant for Rejserne i selve Distrikterne deroppe. Kødet nedlægges i en stærktbygget Stendysse for at beskytte det mod Bjørne og Ræve.

Vi væltede Stenene fra og huggede os hver et stort Stykke af det frosne Hvalroskød løs og holdt Maaltid.

Solen begynder allerede at brænde stærkt; Vandet driver ned ad Bræsiden og sætter sig i straalende Istapper, der rander alle Bratninger. Sletterne nedenfor ligger snebare; Græsstraene strækker sig i Varmen. Foran Bræen flyder hvide Vandbobler af Sted under den gennemsigtige Isskorpe; de mødes der, hvor Elven svinger, og faar Isen til at knage.

Og medens vi sidder tavse oppe i Stenrausen og gumler paa vort frosne Hvalroskød, ligger vore Hunde og spidser Øren; en af dem rejser sig og ser op mod Højfjældet. „Tror du, det er Ren, den lugter?“ spørger jeg Piuaitisork. Han ryster paa Hovedet og svarer smilende, med Munden fuld af Kød:

„Nej, den vejrer efter Jorden, som begynder at tømme. Hunden tror, det er Vinter endnu, og begriber ikke Lugten af det store Foraar!“

Et Par Snespurve kommer flyvende og sætter sig ind under Bræ-randen for at vaske sig i Randdryppet. Men den store Bræ stønner under Solen, og den sukker saa dybt, at den slaar en Revne, der furer dens hvide Pande som en bred Rynke.

Vi kører op gennem en dyb Kløft, der gaar mellem Bræen og Fjældet. Et Elvleje gør Vejen let og bekvem; kun enkelte Steder er store Sten smeltet frem. Omtrent en 600 Fod til Vejrs kan vi køre lige op paa Bræen, der jævnt runder sig opefter som en skinnende Marmorryg. Solen skolder vore Ansigter, og Straalerne, der slynges tilbage af de endeløse Ismarker, lukker vore Øjne i Lys.

Hundene slider os langsomt opefter med de fraaddryppende Tunger langt ud af Halsen.

Solen, Heden og det frosne Hvalroskød, som nu *tør* op i vore Maver, sløver vore Kræfter. Vi forsøger paa at Iive os op ved at gaa ved Siden af Slæden; men Sveden gennembløder vort Tøj, og tilsidst er vi begge faldet i Søvn, hver paa sin Slæde.

Jeg vaagner, ved at Hundene standser og vender sig om for at se, hvad der gaar af mig. Jeg gnider Øjnene og kan et Øjeblik ikke fatte, hvor jeg er. Blændet af Lyset ser jeg ikke andet end Solen; Ild gnistrer for mine Øjne; det er, som om den kolde Bræ er blevet til en hvidglødende Masse. Jeg er oppe paa Toppen af Bræen, der ruller sig ensformigt frem, saa Iangt Øjet rækker.

Men hvor er Piuaitsork? Isskorpen er haard og sætter ingen Spor. Hvor skal jeg søge?

Der er ikke andet at gøre end at lade Hundene vejre ham op; og saa mumler jeg et lille Ord mellem Tænderne: Tju, tju, tju! Hundene glemmer Varmen, rejser Hovederne og giver sig til at snuse Luften ind. Og jeg ved, da de sprænger frem i Galop, at de enten har lugtet Piuaitsork eller en Ren, der sætter over Bræen. Det varer ikke længe, før en Slæde kommer til Syne forude, og den sovende Piuaitsork farer op med et Raab, da Spandene under Glam tørner sammen.

Hen paa Eftermiddagen naaede vi frem til den Boplads, hvor Sorkrark havde slaaet sig ned. Teltene laa under en stejl, skarpt skaaren Fjeldryg, som derfor havde faaet Navnet „Krumkniven“. I Storm var den berygtet for sine Kastevinde.

Vi var endnu et godt Stykke ude, da der kom Liv i alt, hvad der kunde krybe, derinde mellem Teltene. Menneskene skreg og raabte op om Slæder, og Hundene tudede og halsede, fordi de ikke begreb, hvad der gik af Folk. Sorkrark kom springende ned over Is-kanten med opsmøgede Ærmer og blodige Arme. Hans Ansigt glinsede af friskt Spæk.

„Du bringer Glæde, Glæde!“ raabte han os i Møde; „endelig kommer den længe ventede!“

Han havde lige fanget en Sæl og stod midt i Flænsningen. Paa Fangstrejsen havde han slaaet sig sammen med sin gamle Ven, Krilernerk; og de to nød nu alle Jagt- og Fangstglæder sammen. Man maa holde sig til sine „jævnbyrdige“, forklarede han; Kriler-

nerk var den ældste Mand i Stammen. De havde lagt sig ind hos en ung Kone, Alingnaluk, der for Tiden var forladt Hustru. Hendes Mand, den smukke Pualuna, var nemlig rejst Nord paa for at finde hende en Medhustru.

Da jeg kørte op mellem Teltene, stavrede en gammel, hvidhaaret Mand frem til Slæden og raabte sin Hilsen: sainak — sunai! Det var Krilernerker.

„Gammel-Mands-Fangst smager Boplads bedst!" sagde Sor-krark, „og derfor ska! alle her spise friskfanget Sæl i Dag. Aling-naluk har allerede Gryden over Kog!"

„Gammel Mand praler aldrig af Aar!" svarede Krilernerker leende. „Du taler med Ynglingetunge. Dine Haar er jo sorte, Sor-krark."

„Du har Ret, Krilernerker, min Tunge er en Ynglings; men var mine Vaner en ung Mands, havde jeg vel skudt Sælen. Ser I, jeg smed Bøssen, for den Slagtemaade er uden Kraft. Og saa krøb jeg iige ind paa Dyret, der troede, at jeg var en Kammerat, og stak den ned. Og mine sorte Haar stikler du vel til, Krilernerker, fordi du er misundelig over, at de ikke er falmede som dine. He, he, he!"

Hvor Sorkrark var, samledes altid Folk, som vilde le; og Latter fulgte nu som altid hans Ord.

„Og dine Hunde skal sove tungt!" fortsatte han. „Deres Bug skal tynde dem til Hvile, he, he!" og saa forsvandt han et Øjeblik og kom tilbage med en halv, fedtflommende Sæl, som han kastede for dem. „Og dig glemte jeg heller ikke. Se!" og han rakte mig en bloddryppende Lever, som jeg skulde slubre i mig. „For en ny-ankommen falder den Tid lang, da man venter paa Grydens Kog!" forklarede han.

Ved Foraarstid soves der aldrig regelmæssigt i en Eskimolejr; der leves baade Dag og Nat, naar Vejret er godt. Et stadigt brændende Kogebaal samler Menneskene ved Lejrens offentlige Mad-sted; og den stadige Vekslen mellem Mænd, der tager paa Fangst, og andre, der kommer hjem, bevarer til alle Tider Livet og Interessen om Ilden.

Vi sad rundt om Maden og liden til hen paa Morgenstunden; og det lykkedes os efterhaanden at smage paa adskillige Gryders Kog.

Gamle Sorkrark rejste i Nattens Løb en almindelig Folkestemning for, at jeg skulde tage mig en Kone blandt Pladsens Piger.

„Se, der er jo Isigaitsork, og der er Amimik," forklarede han indtrængende. „Isigaitsork har det længste Haar, hvis du er forfængelig, og en ganske ny Ræveskindspels. Men du maa forstaa, at det anstaar sig ikke en Mand at rejse rundt i Landet som ung og ugift. Du ødelægger dit Rygte og udsætter dig for Latter. Ser du, Pebersvend er kun den, der vrages, fordi han er en ussel Erhverver. For der hører en Kvinde med til det, en Mand skal eje. Heroppe er Kvinden det første, en Mand faar; siden kommer Hundene, Kajaken og sidst og vanskeligst Bøssen! Alt dette har du. Men hvem skal passe dit Kram, hvem skal varme dit Leje, og hvem skal lyske dig i Søvn? Heroppe rejser unge Mænd al Tid med Kone; undertiden, naar det gøres nødvendigt, med en laant."

Han foreslog nu, at alle Pladsens Slæder næste Dag skulde køre om Kap til Fuglefjældet ved Kiatak; vi skulde paa Fuglefangst; Søkongen var kommen. Man lægger sig i Stenrauserne, bevæbnet med en Ketser; og naar Fuglene i Tusindvis suser over ens Hoved, strækker man Nettet ud og øser dem op, ganske som man herhjemme fanger Sommerfugle, eller paa Færøerne Søbapegøjer. Søkongen er dobbelt saa stor som en Spurv og fanges i saa store Mængder, at Forraadene strækker til det meste af Vintren. „Men," føjede saa Sorkrark til sit Forslag, „det skal være parvis, og du tager saa Isigaitsork!" sagde han, henvendt til mig.

Under Latter gik man ind i Teltene for at faa et lille Blund inden Fuglefangsten. Jeg blev Torngis Gæst. Hans Kone ventede os med friskt Renkød, saa mere Arbejde forestod, inden vi kunde lægge os til Hvile; men snart tyngede vor velfyldte Bug ogsaa os i Søvn paa Lejet, for at tale med Eskimoerne.

Vi kom ikke paa Fuglefangst. Hen paa Formiddagen brød en Nordveststorm løs, der satte alt i Røg. Teltet, hvor vi sov, blev sønderflænget fra øverst til nederst, og „Krumknivsfjældet" smel-

dede sine Kastevinde saa voldsomt ned over Sletten, at man maatte krybe hen over Jorden, naar man kom ud. Eskimoerne blev derfor liggende hele Døgnet for at sove Uvejret bort. Hen paa Aftenen kravlede jeg ud og arbejdede mig gennem Snefoget ned til det Telt, hvor de to gamle Venner „logerede“.

Det forbavsede mig slet ikke at høre, at de for længst havde forladt de varme Bjørneskind og givet sig ud i Vejret. Efter nogen Søgen fandt jeg dem i en halvt sammenfalden Stenhytte, der ellers var taget i Besiddelse af Hundene. Derinde havde de faaet gjort et vældigt Baal op og sad nu smaapludrende og kogte Sælkød. Deres Ansigter var sorte af Røg og Sod.

„Hej, kom her!“ brølte Sorkrark op gennem et Hul i Taget, da han fik Øje paa mig.

„Menneskene er dumme! de glemmer Bugens Behov for Snestorm og Søvn! og da det ikke lod til, at de nogensinde mere vilde staa op, sidder vi nu her og koger Mad til dem alle sammen,“ forklarede de, da jeg kom ned.

Det var rørende at se de to gamles Glæde over hinandens Selskab; de holdt meget af hinanden, og deres Venskab gik helt tilbage til Drengaaarene. Der var ganske vist dem, der paastod, at Krilernerik og ingen anden ved Trolddom havde forgjort Sorkrarks dygtigste Søn, Tåterårk, saa at han var bleven Krøbling for Livstid; og det kunde dog ikke siges at staa i noget Forhold til Venskabet, mente man. Sorkrark var bange for sin Overmand i Trolddom og Aar; men der findes jo onde Tunger overalt. Et Faktum var det, at „Hvalbarden“ og Krilernerik, som udlagt er „Knuden“, altid saas glade sammen.

Da „Knuden“ havde svært ved at tygge Sælkød, havde „Hval-barden“ fundet paa at stege nogle lækre Kødskiver til ham i Spæk paa en hul Fladsten. Og det sad han og fraadsede i, da jeg kom ind til dem. Sorkrark havde faaet sin gamle Kanon skilt ad og var i Lag med at give den en forsvarlig Udrensning. Da han var færdig, foranstaltede han en større Skiveskydning. Skulderbladet af en Hvalros var sat ud for et Isfjæld; og for hvert Skud, der knaldede, sendte han en Dreng ned for at hugge Kuglen ud. Imedens sad den gamle og morede sig kosteligt over, at han kunde skyde det ene

Plets kud efter det andet, uden dog at forbruge noget af sit kostbare Bly.

„Man maa være økonomisk!“ forklarede Sorkrark og lo. „Det lærte jeg, en Gang jeg blev sat til Søs af en Østenstorm. Jeg var langt fra Land, da Isen blev flænget op og drev ud. Flagerne, der knustes mod hinanden, maledes mindre og mindre; til sidst maatte jeg sammen med mine Hunde klatre op paa et Isfjæld; og der sad jeg saa og legede Skibskaptajn i fem Dage. Men jeg havde kun en lille Sæl at leve af — jeg og mine 8 Hunde. Ser du, den Gang lærte jeg Økonomi! for det var jo ikke godt at vide, naar man kunde kaste Anker i en Havn. Paa femte Dag blev jeg sat ind til Land af en Sydvest. Men da Folk saa mig komme drivende ind paa Toppen af et Isfjæld, var de nær flygtede bort; de troede, at jeg var et Havuhyre. Sorkrark ansaa de selvfølgelig for længst paa Fangstrejser i de dødes Jagtmarker! He — he! ja, den store Død følger Menneskene og er aldrig længere fra Livet end Skygge fra Mand!“

Sorkrark skulde snart komme til at sande sin sidste Bemærkning. En Efteraarsdag var nær bleven hans sidste.

Han var gaaet til et Fuglefjæld paa Alkejagt og kunde naturligvis ikke tage Alkene nede fra, som andre dødelige, men var gaaet et Tusind Fod til Vejrs. Her havde han bundet sig en Kobberem om Livet og hoppede saaledes om mellem Fjældhylderne. Under et Hop glemmer han Remmen og springer for langt. Linen løber ud, inden han faar Fodfæste; et Øjeblik hænger han dinglede over Afgrunden, saa brister Linen, og Sorkrark styrter ned. Et Par Kajakmænd fandt ham liggende bevidstløs paa et lille Skær. Han var falden i Ebbebæltet, og den stigende Flod var allerede naaet ham til Livet. Skuldrene var knuste, og han havde et stort Hul i Hovedet. Som en anden død Sæl blev han bugseret hjem og lagt paa Bjørneskind, for at han stille kunde dø; og hans Kone begræd allerede Tabet af sin Erhverver.

Men han narrede Døden. Ud paa Vinteren var han atter en af de første Slæder.

„Døden gør Forskel!“ sagde Sorkrark, første Dag jeg traf ham ude efter hans Fald.

Besyderlige Sorkrark! Da jeg skulde forlade dit Land for at rejse tilbage til Civilisationen, strøg du ved Afskeden din Haand hen over mit Bryst og sagde: „Jeg er blevet en gammel Mand. Men alt det, der har Kræfter til at ældes, er stærkt; og nu stryger jeg dig over Brystet for at gøre dig stærk til et langt Liv!"

Dernede blandt de mange Mennesker glemte jeg dig aldrig, og jeg rister dig, gamle Bjørnejæger, denne Minderune.